

Sygn. akt XII Ga 190/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym :

Sędziowie : S.S.O. Rafał Terlecki

S.O. Grażyna Tarkowska

del. S.R. Magdalena Kiedrowicz – Kopeć (spr.)

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Edyta Treder

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2013r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.**

przeciwko **J. der K.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt VI GC 493/10

I zmienia zaskarżony w wyrok:

1. w pkt I (pierwszym), w ten sposób, że zasądza od pozwanego J. der K. na rzecz powoda **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.** kwotę 14.198,80 zł. (czternaście tysięcy sto dziewięćdziesiąt osiem złotych 80/100) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 12.698,80 zł. (dwanaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych 80/100) od dnia 1 lutego 2010r. do dnia zapłaty, a w pozostałej części powództwo oddala;

2. w pkt II (drugim), w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 711 zł. (siedemset jedenaście złotych) tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz kwotę 2.417 zł. (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II w pozostałej części apelację oddala;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 711 zł. (siedemset jedenaście

złotych) tytułem zwrotu opłaty sądowej od apelacji oraz kwotę 1.200 zł.

(jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt XII Ga 190/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. domagał się zasądzenia od pozwanego J. der K. kwoty 14.202,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 12.702,43 zł od dnia 1 lutego 2010 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, jako zobowiązanego na zasadzie art. 299 k.s.h. członka zarządu za zobowiązania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż., wobec której prowadzona egzekucja okazała się bezskuteczna.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w Gdyni w punkcie I oddalił powództwo, zaś w punkcie II zasądził od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz pozwanego J. der K. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego:

W dniu 8 października 2007 roku Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt IV GNc 3107/07, w którym zasądził na rzecz Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki Akcyjnej w E. od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. kwotę 9.867,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 września 2007 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.500,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zasądzona w/w nakazem zapłaty kwota stanowiła sumę nieuregulowanych przez (...) Spółkę z o.o. w Ż. ostatnich dziesięciu rat leasingu operacyjnego, których płatność miała nastąpić w roku 2002.

(...) Spółka z o.o. w Ż. od roku 1997 zarejestrowana była w rejestrze (...) pod numerem (...). Funkcję członka zarządu tej Spółki pełnił J. der K..

W dniu 13 listopada 2007 roku J. der K. – jako jedyny wspólnik w tej spółce sprzedał wszystkie udziały D. P. i K. D..

Spółka (...) zmieniła nazwę na Grupa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, zmianie uległa także siedziba, została bowiem przeniesiona z Ż. do G..

Spółka pod nową nazwą została zarejestrowana w KRS w dniu 9 stycznia 2008 roku pod numer (...). W chwili wpisania Spółki do KRS funkcję członków zarządu tejże Spółki pełnili K. D. i D. P.. W dniu 23 marca 2009 roku zostali oni wykreśleni z rejestru, albowiem funkcję członka zarządu objął M. S..

W dniu 16 listopada 2009 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. nabył od (...) Spółki Akcyjnej w E. wierzytelność przysługującą temu podmiotowi względem dłużnika (...) Spółce ograniczoną odpowiedzialnością w Ż..

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2009 roku w sprawie IV Go 341/09 Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku nadal klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 8 października 2007 roku wydanemu w sprawie IV GNc 3107/07 na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

Na wniosek powoda z dnia 17 marca 2008 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kartuzach wszczął w dniu postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ż..

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2008 roku Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w tej sprawie wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Pod wskazanym adresem dłużnik nie prowadził działalności gospodarczej i nie stwierdzono by posiadał w tym miejscu jakikolwiek majątek. Komornik uzyskał od ZUS, Urzędu Skarbowego i Wydziału Geodezji Starostwa Powiatowego informację, iż podmiot o nazwie (...) Sp. z o.o. w Ż. w ich rejestrach nie istnieje.

(...) Spółce z o.o. w G. postępowanie egzekucyjne nie toczyło się.

Pismem z dnia 28 grudnia 2009 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 14.083,34 zł, jednakże bezskutecznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zgromadzone w sprawie, w tym również znajdujące się w aktach komorniczych Km 693/08. Ich prawdziwości ani wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Odpisy podstawowych dokumentów dołączonych przez powoda do akt niniejszego postępowania pokrywają się z ich oryginałami znajdującymi się w aktach komorniczych. Sąd Rejonowy uwzględnił także dokumenty znajdujące się w aktach IV GNc 3107/07 oraz IV GCo 341/09, w szczególności pozew i umowę leasingu operacyjnego, które wskazywały kiedy powstało i stało się wymagalne roszczenie dochodzone przez powoda w niniejszej sprawie.

Wysyłane do M. S. wezwania do stawiennictwa na rozprawę oraz zobowiązania do złożenia ksiąg rachunkowych Grupa (...) Spółki z o.o. w G., mimo awizacji powracały niepodjęte w terminie. Na rozprawie w dniu 21 września 2012 roku Sąd Rejonowy oznaczył termin do przeprowadzenia dowodu z przesłuchania M. S. na podstawie art. 242 k.p.c. Mimo ponownego wezwania w/w świadka na rozprawę, nie stawił się on. Wobec tego Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 7 listopada 2012 roku oddalił wniosek o przesłuchanie świadka M. S., gdyż dalsze odraczenie rozprawy celem jedynie przeprowadzenia dowodu z jego zeznań spowodowałoby zwłokę w postępowaniu.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2011 roku Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanego o uzupełniające przesłuchanie go w charakterze strony na podstawie art. 217 § 2 k.p.c., uznając go za spóźniony.

Jak wskazał Sąd Rejonowy niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty wskazanej w pozwie, na podstawie art. 299 k.s.h. twierdząc, że egzekucja wobec Spółki okazała się bezskuteczna, a zatem za dług ten odpowiedzialny jest pozwany który był członkiem zarządu w czasie powstania wierzytelności.

Sąd Rejonowy, w pierwszej kolejności odniósł się do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej, który w ocenie Sądu Rejonowego był chybiony.

Powód swoją legitymację do występowania z roszczeniem przeciwko pozwanemu wywodził z umowy sprzedaży wierzytelności przysługującej (...) Spółce Akcyjnej w E. względem (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż..

Sąd Rejonowy zważył, że niezasadne jest stanowisko pozwanego, iż nabyta przez powoda wierzytelność przysługiwała względem nieistniejącego podmiotu, przez co umowa sprzedaży wierzytelności jest nieważna. Należy bowiem wskazać, iż istnienie wierzytelności wobec Spółki (...) zostało stwierdzone nakazem zapłaty z dnia 8 października 2007 roku. Jak zaś wynika z materiału dowodowego Spółka (...) nie przestała istnieć, zmianie uległa jedynie nazwa, siedziba, wspólnicy i zarząd, o czym zresztą powód nie wiedział. Był to zatem ten sam podmiot lecz funkcjonujący pod nową nazwą. Okoliczności te zaś w żaden sposób nie wpłynęły na istnienie przedmiotowej wierzytelności.

W ocenie Sądu Rejonowego całkowicie niezasadne było także stanowisko pozwanego, iż brak zawiadomienia go o przelewie wierzytelności spowodował nieważność tej umowy. Sąd Rejonowy wskazał, iż żaden przepis prawa nie obciąża zbywcy lub nabywcy wierzytelności do poinformowania dłużnika o zmianie wierzyciela, ani nie uzależnia skuteczności takiej zmiany od poinformowania o tym fakcie dłużnika. Zgodnie z przepisem art. 509 k.c. w wyniku przelewu wierzytelności cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim istniała w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie. Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd Rejonowy uznał, iż przelew wierzytelności na powoda był skuteczny i w niniejszej sprawie przysuguje mu czynna legitymacja procesowa.

Powód celem potwierdzenia istnienia swojej legitymacji procesowej zawnioskował m.in. o przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do akt IV GCo 341/09 w tym m.in. umowy sprzedaży wierzytelności. Wbrew stanowisku pozwanego tak skonstruowany wniosek, w żaden sposób nie uniemożliwił pozwanemu ustosunkowanie się do twierdzeń powoda, mógł to bowiem uczynić, bez naruszenia przepisów o prekluzji, po dołączeniu do akt niniejszej sprawy akt Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku.

Przechodząc do dalszych rozważań Sąd Rejonowy wskazał, iż przepisy kodeksu spółek handlowych poprzez nadanie spółce z ograniczoną odpowiedzialnością osobowości prawnej, czynią ją samodzielnym podmiotem praw i obowiązków. Zasadniczo spółka w ten sposób sama ponosi pełną odpowiedzialność za zaciągnięte zobowiązania, a gwarancją jej wypłacalności powinien być co najmniej kapitał zakładowy, jako element majątku spółki. Zasadę tę przełamuje art. 299 k.s.h., który wprowadza osobistą i solidarną odpowiedzialność członków zarządu za jej zobowiązania. Sąd Rejonowy podkreślił, iż zgodnie z w/w artykułem jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Jednocześnie § 2 wyżej cytowanego przepisu stanowi, iż członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Sąd Rejonowy jako niezasadny uznał podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia przysługującego powodowi względem pozwanego. Wskazał, iż przepis art. 299 k.s.h. w sposób samodzielny i wyczerpujący normuje kwestię odpowiedzialności tak pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym, nie stanowiąc – co wymaga podkreślenia – podstawy do wkraczania w dziedzinę wynikającą ze stosunku prawnego pomiędzy wierzycielem a spółką (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt III CZP 94/08, OSNC z 2009 r., nr 10, poz. 135).

Sąd Rejonowy ustalił, że w rozpoznawanej sprawie nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w dniu 8 października 2007 roku stał się prawomocny w dniu 17 stycznia 2008 roku. Zgodnie zaś z art. 125 § 1 k.p.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu. W tym też okresie powód złożył pozew przeciwko pozwanemu. Natomiast obecnie podnoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia względem Spółki (...) należy uznać za nieskuteczny. Zarzut taki przysługiwał w/w Spółce i powinien być zgłoszony w procesie gdzie powstał tytuł egzekucyjny przeciwko Spółce. Obecnie zaś wydany w sprawie IV GNc 3107/07 nakaz zapłaty jest prawomocny, i ma powagę rzeczy osądzonej (art. 504 § 2 k.p.c.). Wszelkie twierdzenia pozwanego w tym zakresie nie mają zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dalej Sąd I instancji argumentował, iż termin przedawnienia roszczenia deliktowego z art. 299 k.s.h. wynosi 3 lata, zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. – liczy się od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, jednakże nie więcej niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Sąd Rejonowy powołując się na stanowisko doktryny wskazał, iż powszechnie przyjmuje się, że bieg terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z art. 299 k.s.h. rozpoczyna bieg od chwili, w której poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Chwilą tą może być zarówno moment doręczenia postanowienia o umorzeniu egzekucji wobec jej bezskuteczności, zawiadomienia komornika o bezskuteczności egzekucji skierowane do wierzyciela przed jego wysłuchaniem lub też chwila dowiedzenia się przez powoda o wydaniu postanowienia o umorzeniu postępowania upadłościowego (por. wyrok SN z dnia 14 lipca 2010 roku V CSK 30/10; wyrok SN z dnia 24 września 2009 roku IV CSK 43/09; wyrok SN z dnia 23 października 2008 roku V CSK 130/08).

W rozpoznawanej sprawie zaś postanowienie o umorzeniu egzekucji prowadzonej wobec Spółki (...) powód otrzymał w dniu 24 listopada 2008 roku. Powództwo zaś zostało wytoczone w dniu 1 lutego 2010 roku, nie ulega zatem wątpliwości, iż roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż wszelkie zarzuty pozwanego dotyczące istnienia roszczenia powoda, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego 7 lutego 2007 roku wydanego w sprawie III CSK 227/06, jeżeli wierzyciel dochodzący roszczenia przewidzianego w art. 299 k.s.h. przedstawia prawomocny wyrok stwierdzający zobowiązanie spółki, sąd nie może badać, czy stwierdzone w nim zobowiązanie istnieje i w jakim rozmiarze. Ponadto wskazując na przepis art. 365 § 1 k.p.c. podkreślił, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej,

a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Moc wiążąca orzeczenia prawomocnego odnosi się do stron (w tym także ich następców), do sądu, który go wydał oraz do innych sądów (powszechnych, Sądu Najwyższego), Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu. Ponadto rozciąga się ona na organy państwowe i organy administracji publicznej (por: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002 r. w sprawie CKN 1110/00). Analogiczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 r. (sygn. akt I ACa 544/07).

Sąd Rejonowy zważył, że analizy materiału dowodowego wynika, iż pozwany J. der K. funkcję członka zarządu Spółki (...) pełnił co najmniej od dnia wpisania tejże Spółki do rejestru (...) w dniu 3 września 1997 roku do dnia 9 stycznia 2008, tego dnia bowiem do KRS jako członkowie zarządu kontynuatora Spółki (...), tj. Spółki Grupa (...) zostali wpisani K. D. i D. P..

Sąd Rejonowy zaznaczył, iż wpis w rejestrze dotyczący składu zarządu ma jedynie charakter deklaratoryjny, co oznacza, że stwierdza jedynie pewnie wcześniej zaistniałe okoliczności. Dokładna data powołania i odwołania pozwanego z funkcji członka zarządu Spółki (...) nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przesłankami odpowiedzialności członków zarządu w trybie art. 299 k.s.h. są bowiem: istnienie określonego zobowiązania w czasie, kiedy dana osoba była członkiem zarządu, oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku, IV CKN 933/00, niepubl.). Odpowiedzialność przewidziana w art. 299 § 1 dotyczy więc osób rzeczywiście pełniących funkcję w zarządzie w momencie istnienia zobowiązania.

Jak wskazał Sąd Rejonowy dochodzone przez powoda roszczenie wynikało z nieopłaconych w 2002 roku przez Spółkę (...) dziesięciu ostatnich rat leasingu operacyjnego. Płatność każdej z rat miała następować zaś do 30 dnia każdego miesiąca, umowa leasingu została zawarta w 1999 roku, okres spłaty wynosił 36 miesięcy. Nie ulega zatem wątpliwości, iż przedmiotowe roszczenie istniało i stało się wymagalne w chwili gdy funkcję członka zarządu pełnił pozwany.

W razie bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce, odpowiedzialność na zasadach przewidzianych w art. 299 k.s.h. ponoszą osoby będące członkami zarządu w czasie istnienia jej zobowiązania, a ściślej - jego podstawy (zob. wyrok SN z dnia 25 lutego 2010 roku V CSK 248/09). Okoliczność sprzedaży udziałów przez pozwanego nie wpływa zatem na jego odpowiedzialność za długi spółki powstałe w chwili pełnienia przez niego funkcji członka zarządu Spółki, a zatem ten zarzut pozwanego Sąd Rejonowy uznał za chybiony. W ocenie Sądu pozwany na podstawie art. 299 k.s.h. odpowiada za dług wskazany w pozwie gdyż w dacie jego powstania pełnił funkcję członka zarządu.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż pociągnięcie pozwanego do odpowiedzialności w trybie art. 299 k.s.h. wymagało nadto wykazania bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko Spółce względem której powodowi przysługiwało roszczenie o zapłatę kwoty dochodzonej w pozwie. Spełnienie powyższej przesłanki, po myśli art. 6 k.c., powinien wykazać wierzyciel, zwłaszcza, że pozwany zarzucił, że egzekucja wobec Spółki nie była bezskuteczna, gdyż nie została ona w ogóle przeprowadzona, skoro Komornik poszukiwał majątku Spółki w miejscu gdzie ona już wówczas nie istniała.

Jak wskazał Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie powód przedłożył postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kartuzach z dnia 14 lipca 2008 roku umarzające postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko dłużnikowi (...) Spółce z o.o. w Ż. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. W toku postępowania egzekucyjnego Komornik ustalił, iż pod wskazanym adresem dłużnik nie prowadził wówczas działalności gospodarczej i nie stwierdzono by posiadał w tym miejscu jakikolwiek majątek, nadto uzyskał od ZUS, Urzędu Skarbowego i Wydziału Geodezji Starostwa Powiatowego informację, iż w ich rejestrach podmiot o nazwie (...) Sp. z o.o. w Ż. nie istnieje.

Jak dalej wywodził Sąd Rejonowy powód jako dłużnika określił Spółkę (...), wymienioną w tytule wykonawczym, załączonym do wniosku o wszczęcie egzekucji. Tymczasem jak wynika z analizy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, tj. w dniu 13 listopada 2007 roku pozwany, będący jedynym udziałowcem Spółki (...) sprzedał wszystkie udziały D. P. i K. D.. Spółka (...) zmieniła wówczas nazwę na Grupa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Zmianie także uległa siedziba Spółki, została

bowiem przeniesiona z Ż. do G.. Spółka pod nową nazwą została zarejestrowana w KRS w dniu 9 stycznia 2008 roku. Członkami zarządu tejże Spółki zostali K. D. i D. P..

Sąd Rejonowy wskazał, iż bezspornym ostatecznie w niniejszej sprawie było, że wobec Spółki Grupa (...), postępowanie egzekucyjne nie toczyło się wcale. Bezspornym też było ostatecznie, a nadto nie budzi wątpliwości Sądu Rejonowego, wobec jednoznacznej treści dokumentu urzędowego – odpisu KRS tej Spółki (k. 39), że jest to Spółka poprzednio zarejestrowana w (...) pod numerem (...) Sądu Rejonowego w Gdańsku. Nie budziło zatem również wątpliwości Sądu Rejonowego, że jest to ten sam podmiot co wymieniona we wskazanym w pozwie tytule egzekucyjnym (...) Spółka z o.o. w Ż., przy czym, co już wskazano, zmianie uległa siedziba i nazwa Spółki.

Powyższe ustalenia zdaniem Sądu Rejonowego prowadzą do wniosku, że powód nie wykazał w niniejszym procesie drugiej podstawowej przesłanki odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 299 k.s.h., tj. bezskuteczności egzekucji względem Spółki której pozwany był członkiem zarządu w czasie gdy roszczenie wskazane w pozwie powstało.

Sąd Rejonowy zważył, że pozwany udowodnił po myśli art. 252 k.p.c. dokumentem urzędowym – odpisem KRS Spółki (k. 39 – 42), że oświadczenie Komornika o bezskuteczności egzekucji zawarte w postanowieniu z dnia 14 lipca 2008r (k. 10) jest niezgodne z prawdą. Skoro bowiem żadna czynność egzekucyjna nie została przeprowadzona wobec Grupa (...) Spółki z o.o. w G., która też bezspornie w 2008r. żadnego majątku w Ż. nie miała, to nie jest prawdziwe twierdzenie że egzekucja była bezskuteczna. Brak podstaw do przyjęcia że egzekucja była bezskuteczna, jeśli żadna czynność egzekucyjna nie została przeprowadzona.

Sąd Rejonowy wskazał również, że powód w żaden sposób nie wykazał, ani nie złożył żadnego wniosku dowodowego na okoliczność, że mimo jej nie przeprowadzenia, egzekucja taka byłaby bezskuteczna. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że egzekucja faktycznie była bezskuteczna lub że i tak byłaby bezskuteczna. Do przyjęcia bowiem tej okoliczności niezbędne byłoby wykazanie przez powoda po myśli art. 6 k.c., że brak było jakiegokolwiek majątku Spółki Grupa (...) w G.. W ocenie Sądu Rejonowego takiego dowodu powód nie przeprowadził.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie można nadto za usprawiedliwione traktować stanowiska powoda, iż był on w dobrej wierze gdyż z posiadanych przez niego odpisów (...) wynika, że (...) Spółka z o.o. w Ż. nie została wpisana do KRS. Adnotacja bowiem Sądu na odpisie (...), o nie wpisaniu Spółki do KRS nie jest wpisem do (...) ani do KRS i nie korzysta z domniemania prawdziwości o jakim mowa w przepisach ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. **o Krajowym Rejestrze Sądowym**.

Nadto nawet przy przyjęciu, że domniemanie powstało, obalił je pozwany składając odpis KRS, z którego jednoznacznie wynika, że adnotacja ta jest niezgodna z prawdą, gdyż w/w podmiot został wpisany do KRS pod numer (...) i pod zmienioną nazwą (k. 39).

Jak wskazał Sąd Rejonowy brak było podstaw do obciążania pozwanego odpowiedzialnością za niedokonanie w rejestrze (...) wpisu o zmianie nazwy Spółki i wpisaniu jej do KRS. Pozwany bowiem sprzedał swoje udziały i przestał pełnić funkcję członka zarządu Spółki (...). Nowi właściciele Spółki (...) dokonali zmiany jej nazwy oraz siedziby i zgodnie z ustawą o KRS złożyli wniosek o zarejestrowanie przedmiotowej Spółki pod nową nazwą w KRS. Pozwany nie będąc już w żaden sposób powiązany czy to osobowo czy kapitałowo ze Spółką (...), funkcjonującą od dnia 9 stycznia 2008 roku pod nazwą Grupa (...) Sp. z o.o. nie miał możliwości weryfikować poprawności wpisów dokonanych w zarówno w rejestrze (...) jak i KRS.

Mając powyższe ustalenia i rozważania na uwadze Sąd Rejonowy podkreślił, iż powód nie wykazał by egzekucja prowadzona przeciwko dłużnikowi okazała się bezskuteczna. Skoro bowiem w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego nazwa Spółki (...) została zmieniona na Grupa (...) Sp. z o.o. a jej siedziba przeniesiona do G., brak jest podstaw do uznania, że dłużnik Grupa Montaż nie posiadała żadnego majątku pozwalającego na zaspokojenie roszczenia powoda.

Komornik nie dokonał żadnych czynności w aktualnej – rzeczywistej siedzibie dłużnika, nie mógł także zweryfikować ilości rachunków bankowych i posiadanych pieniędzy czy też ruchomości. Wobec dłużnika występującego już pod nazwą Grupa (...) Sp. z o.o., nie zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne i żadna czynności egzekucyjna nie została dokonana.

Sąd Rejonowy dodał, iż decydujące znaczenie dla oceny zasadności powództwa z art. 299 k.s.h. ma stan majątkowy dłużnika, istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.). Powód nie przedłożył jednak żadnego dowodu na okoliczność że jakakolwiek czynność egzekucyjna w stosunku do Spółki Grupa (...) została przeprowadzona, chociażby w toku niniejszego procesu, skoro odpis sprzeciwu pozwanego otrzymał w dniu 20 kwietnia 2012r (k. 57), ani też na okoliczność stanu majątkowego Spółki, z którego wynikałoby, iż egzekucja i tak byłaby bezskuteczna.

Reasumując Sąd Rejonowy wskazał, iż odpowiedzialność członka zarządu nie ma charakteru bezwzględno. Nie ponosi on odpowiedzialności za długi spółki, jeżeli możliwe było i jest potencjalnie, zaspokojenie roszczenia wierzyciela z majątku spółki. Okoliczność niewypłacalności spółki (bezskuteczności egzekucji) powinien wykazać wierzyciel. Powód nie sprostował temu obowiązкови, wobec Sąd Rejonowy na podstawie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 6 k.c. powództwo oddalił w punkcie I wyroku, jako niezasadne, z powodu nie udowodnienia przez powoda podstawowej przesłanki odpowiedzialności pozwanego tj. bezskuteczności egzekucji względem Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której członkiem był pozwany.

O kosztach postępowania jak w punkcie II wyroku Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził od powoda - jako strony przegrywającej - na rzecz pozwanego koszty procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty te składają się opłata od pełnomocnictwa – 17,00 zł oraz koszty zastępstwa adwokackiego pozwanego, w kwocie 2.400,00 zł ustalone w oparciu o przepis § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku o opłatach za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód (...) sp. z o. o. w Ł., zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając, że :

1) sprawa nie została rozpoznana co do istoty sprawy w zakresie, w jakim sąd pierwszej instancji, nie rozważył zarzutu powoda zgłoszonego w piśmie procesowym z dnia 30 kwietnia 2010 r., w którym to piśmie powód podniósł, że w dziale 4 w rubryce 4 odpisu z (...) spółka z o. o. znajduje się wzmianka o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce w dniu 28 września 2009 r.

2) sąd pierwszej instancji dokonując istotnego dla sprawy ustalenia, jakim jest ustalenie, że powód nie wykazał niewypłacalności (bezskuteczność egzekucji) wobec spółki grupa (...) spółka z o. o. nie wziął pod uwagę treści rubryki 4 działu (...) odpisu z KRS spółki Grupa (...) spółka z o. o. dołączonego przez pozwanego do sprzeciwu od nakazu zapłaty i zawnioskowanego przez powoda jako dowód dla wykazania faktu bezskuteczności egzekucji wobec spółki w piśmie procesowym z dnia 30 kwietnia 2010 r., skutkiem czego ustalenie sąd I instancji w tym zakresie należy uznać za ustalenie dowolne i naruszające art. 233 § 1 kpc

Skarżący podkreślił, iż skutkiem nierozpoznania wymienionego wyżej zarzutu powoda oraz wniosku dowodowego, sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń co do stanu faktycznego i oddalił powództwo wyłącznie na podstawie tych błędnych ustaleń co upoważnia do twierdzenia, że zarzucane uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Mając na względzie wskazane powyżej zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 14.202,43 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 12.702,43 zł od dnia 1 lutego 2010 r. do dnia zapłaty. Nadto, skarżący wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, za wyjątkiem tego, iż przeciwko Grupie (...) spółce z o. o. nie toczyło się postępowanie egzekucyjne. Należy bowiem wskazać, iż postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2009 r., sygn. akt KM 1593/09 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko Grupie (...) sp. z o. o. z uwagi na fakt, iż z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych.

Dowód: odpis z (...) sp. z o. o. k. 39-42

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy oparł się dowodzie z dokumentu w postaci odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego. Autentyczność i prawdziwość powyższego dokumentu nie była kwestionowana przez strony, jak również nie budziła wątpliwości Sądu Okręgowego. Dokument ten jako dokument urzędowy stosownie do treści art. 244 k.p.c. korzysta z domniemania prawdziwości danych w nim zawartych.

W ocenie Sądu Okręgowego rację ma skarżący, iż Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że powód nie wykazał bezskuteczności egzekucji prowadzonej względem Grupy (...) sp. z o. o. w G.. Sąd Okręgowy podzielił co prawda pogląd Sądu I instancji, iż postanowienie z dnia 14 lipca 2008 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nie może stanowić dowodu bezskuteczności egzekucji w stosunku do Grupy (...) sp. z o. o., jednakże zdaniem Sądu Okręgowego o tym, iż przeciwko spółce prowadzona była egzekucja, która okazała się bezskuteczna świadczy treść odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego Grupy (...) Spółki z o.o. w G.. Sąd Rejonowy pominął powyższy dowód w postaci odpisu z KRS naruszając tym samym treść art. 233 § 1 kpc. Jak wynika z tego dokumentu egzekucja przeciwko Grupie (...) sp. z o. o. prowadzona z wniosku innego wierzyciela niż (...) sp. z o. o. została umorzona z uwagi na fakt, iż z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych.

Należy wskazać, iż wykazanie przez wierzyciela przesłanki odpowiedzialności przez członka zarządu za zobowiązania spółki z o.o. jakim jest bezskuteczność egzekucji, wbrew temu co wskazuje pozwany, nie jest uwarunkowane tym, aby bezskuteczność egzekucji została formalnie stwierdzona z inicjatywy wierzyciela występującego z powództwem. Ustalenie tej przesłanki może nastąpić na podstawie każdego dowodu wskazującego, że spółka nie ma majątku, który pozwałaby na zaspokojenie wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/2001) Podkreślenia nadto wymaga, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego panuje utrwalony pogląd, który Sąd Okręgowy w niniejszym składzie w pełni popiera, że postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji, jest wystarczającym dowodem dla stwierdzenia, że bezskuteczna okazała się egzekucja z całego majątku dłużnika. Jeżeli jednak pozwany twierdzi, że egzekucja w postępowaniu, które zostało umorzone, nie została skierowana do składników majątku spółki, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, nie jest pozbawiony możliwości wykazania tego; ciężar dowodu spoczywa w tym wypadku na nim (art. 6 kc). (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 2005 r., II CK 152/2005).

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy uznał, iż wobec przedstawienia w niniejszym postępowaniu dowodu potwierdzającego, iż umorzono postępowanie egzekucyjne w stosunku do Grupy (...) sp. z o. o., to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, iż spółka posiada majątek, z którego możliwe jest prowadzenie postępowania egzekucyjnego. Pozwany nie zdołał wykazać powyższej okoliczności, a zatem Sąd Okręgowy odmiennie niż Sąd I instancji przyjął, iż skarżący, przedkładając odpis z Krajowego Rejestru Sądowego mówiący o umorzeniu egzekucji wobec spółki, udowodnił, że egzekucja w stosunku do spółki byłaby bezskuteczna. Wbrew stanowisku pozwanego w ocenie Sądu Okręgowego zachodzi zbieżność czasowa pomiędzy egzekucją prowadzoną z inicjatywy powoda a egzekucją przeciwko Grupie (...) sp. z o. o. prowadzoną przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni

w sprawie KM 1593/09 a umorzoną w dniu 24.08.2009r. Pozwany zaś w niniejszym postępowaniu nie zdołał obalić domniemania, iż dłużna spółka od momentu wydania prawomocnego orzeczenia w sprawie IV GNc 3107/07 do chwili obecnej, posiadała jakikolwiek majątek z którego możliwe było zaspokojenie się przez wierzyciela (powoda).

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy uznał, iż powód wykazał wystąpienie w stosunku do pozwanego przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., a więc istnienia wierzytelności wobec spółki oraz bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko spółce. Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia i rozważania prawne dokonane przez Sąd Rejonowy w zakresie braku wykazania przez pozwanego okoliczności ekskulpacyjnych przewidzianych w art. 299§2 k.s.h. , niezasadności zgłoszonego zarzutu przedawnienia oraz braku legitymacji czynnej uznając je za własne. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 kpc zmienił punkt I zaskarżonego wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.198,80 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 12.698,80 zł. od dnia 1 lutego 2010r. do dnia zapłaty. Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowił art. 299 § 1 ksh , art. 481§1 i 2 k.c. i 482§1 k.c. W pozostałej części Sąd Okręgowy powództwo oddalił albowiem powód zawyżył dochodzoną kwotę skapitalizowanych odsetek ustawowych. Z uzasadnienia pozwu wynika bowiem, iż powód dokonał kapitalizacji zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 8 października 2007r. w sprawie IV GNc 3107/07 od kwoty 9.867,80 od dnia 26 września 2007r. do dnia 30 stycznia 2010r. Jednakże powód naliczając należne mu odsetki popełnił błąd rachunkowy bowiem skapitalizowane odsetki za ten okres wynoszą 2.831zł. a nie jak wskazał powód 2.834,63 zł. W tym stanie rzeczy jego roszczenie co do kwoty 3,63 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty okazało się niezasadne.

Zmiana rozstrzygnięcia wymagała także korekty w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji. Sąd Okręgowy orzekając o kosztach postępowania sądowego przed Sądem Rejonowym obciążył nimi pozwanego albowiem powód przegrał postępowanie jedynie w znikomym zakresie, przy zastosowaniu przepisu art. 100 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. Powód poniósł koszty opłaty od pozwu w kwocie 711 złotych. Nadto, na koszty procesu składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł ustalone na mocy § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349 ze zm.) oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa. Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił pkt II wyroku Sądu Rejonowego, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.128 zł. , o czym orzekł w pkt I. 2 wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 100 kpc. Powód poniósł koszty opłaty od apelacji w wysokości 711 zł. Koszty zastępstwa procesowego za postępowanie przed sądem II instancji ustalone zostały w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.) i wynosiły 1.200 zł. Sąd zasądził więc od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w postępowaniu przed Sądem II instancji w wysokości 1.911 zł.